

за славянството изобщо и по-конкретно за страните от Централна и Източна Европа.

Трето. Изключително голяма е разликата между данните, взети от официални източници (демографско-статистическите справочници за преоброяването на населението на европейските страни) и тези, които са взети от други източници (социологически емпирични изследвания, сводки на органите на МВР, авторови публикации и други такива). Разликата е така очевидна, че тя неизбежно навежда на мисълта, дали официалните, пък и неофициалните, данни заслужават доверие.

Нещо повече. Разликата между данните от двете групи източници е толкова голяма и смущаваща, че е трудно да се вземе и постави като основа на търсене на някаква "средна линия", тоест, чрез деление на тяхната общност да се търси средностатистическо решение на броя на циганите по света изобщо и конкретно в Европа. А това означава, че и сега, в края на второто хилядолетие и навечерието на третото хилядолетие, **дори и в цивилизована Европа**, не се разполага с достатъчно репрезентативни данни за броя на циганите, - изобщо в света и конкретно в Европа, а още по-конкретно в отделните страни на различните континенти на нашата планета.

Четвърто. Внушаваща е и разликата между официално и неофициално оповестените данни за броя на циганското население в отделните европейски страни. Обръщам съзнателно внимание на този факт, тъй като немалка част от нас, българите, са склонни да мислят, че само в нашата държава могат да съществуват големи разлики между официалните и неофициалните данни. И то не само по отношение на броя на циганите, но и по отношение на редица други (икономически, финансови, социални и прочее) проблеми. За да покаже несъстоятелността на тези негативни нагласи сред част от българския народ ще си позволя да предложа една таблица, която показва по низходящ ред склонността на различните европейски страни да не разкриват пълната истина за циганското си население, - и то **не в проценти, а в колко пъти те намаляват броя на ромите в тях.**